

El gira-sol i la Lluna

Aida Roldán García

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Era una tarda calorosa de Juliol. Els nens jugaven a pilota i es banyaven a les basses i els safarejos. Algunes dones cosien a les portes de les cases mentre d'altres acabaven de preparar el dinar. Una dona vella, amb una llarga trena blanca, escombrava les petites escales de casa seva. Escombrava totes les fulles que el vent i la tempesta s'havien emportat la nit anterior. La vella estava recollint les fulles del terra quan de sobte el Sol es va enfosquir una mica, com si un núvol l'estigués tapant. La dona va mirar cap a dalt i va veure com al Sol li faltava un tros. L'olor a menjar que sortia de les xemeneies i les finestres no va trigar res en atreure la canalla, que va deixar els seus jocs per córrer a casa, morta de gana. Dos nens van arribar a la casa de la dona de la trena.

- Hola *laia!* – van dir tots dos.

El nen era petit i menut. La nena era alta i tenia el mateix cabell llarg que la seva avia, d'un color negre atzabeja però.

- Hola *chamaquitos*. Com és que torneu tan d'hora?

- Perquè estem morts de gana...- va dir el nen.

- Dignes la veritat! Hem tornat perquè t'ha fet por *allò*. – va dir la nena senyalant cap al Sol.

- Ohhhh Pere, no t'espantis d'allò rei meu! És només un eclipsi! I tu Joana, no riguis d'ell!

- Però laia, què li passa al Sol, què és aquella taca?- va dir el petit amb veu tremolosa.

- Ja t'ho he dit marrec, la Lluna s'ha posat en mig del Sol i la Terra i l'està tapant! Oi què si laia? Ens ho van

explicar a l'escola...- va dir la nena.

- Tens raó, Joana. Pere, al Sol no li passa res, d'aquí a estona tornarà a estar bé. És només la Lluna fent la seva feina.

- La seva feina, iaia? – va preguntar la nena tota estranyada.

- Si m'hija. Aquesta és la part que no expliquen a l'escola. Us expliquen *què* passa, però no el *perquè* passa. Ajudeu-me a parar taula i us explicaré la història del gira-sol que estimava la Lluna.

Els dos nens van ajudar la seva àvia a parar taula. Van afanyar-se molt perquè tenien curiositat per saber la història: el petit perquè en cara tenia por. La nena perquè no sabia quin motiu podia tenir la Lluna per interposar-se entre el Sol i la Terra. Un cop asseguts a taula, l'àvia es va posar a farcir les *tortillas* de blat. Al mateix temps, la Lluna anava cobrint el Sol de mica en mica.

- Fa molt i molt de temps, en un dels camps de gira-sols dels nostres ancestres, hi havia un gira-sol que en comptes de girar i seguir al Sol, seguia la Lluna. A aquella flor no li agradava el Sol: era massa brillant i cremava. En canvi, la Lluna era suau, brillava a la fresca i estava envoltada d'estrelles. El gira-sol havia decidit que només adoraria la Lluna. Així doncs, durant el dia, la flor donava l'esquena al gran Astre i només es girava a la nit, quan hi havia Lluna. El rumor va córrer per tota la plantació i totes les flors van començar a mirar de reüll a aquell gira-sol rebel. Va ser tal el rebombori que es va formar, que al final el Sol es va acabar assabentant de la seva existència. Al començament, no li va importar que

un dels gira-sols no el seguís fidelment com feien tots els altres. De totes maneres, centenars de milers de flors ho feien cada dia, què importava que una d'elles hagués deixat de fer-ho? A partir d'aquell moment, però, l'Astre Rei es va començar a fixar en aquella flor que, per alguna misteriosa raó, s'estimava més a la Lluna. I així, de tant mirar-la, el Sol va començar a interessar-se per ella. Finalment, aquest interès es va convertir en obsessió i l'obsessió en enamorament. Cada dia, el Sol es preguntava, una vegada rere una altra, com devia ser la cara del gira-sol rebel, en què pensava, i sobretot, per què preferia aquell satèl·lit, que al cap i a la fi, brillava gràcies a ell. Els dies van passar i el Sol estava cada cop més trist i afligit. Era tal el seu estat d'angoixa, que va començar a deixar de brillar. Els planetes més llunyans es van congelar i es van tornar freds i inhòspits. Davant aquesta situació, els planetes i els satèl·lits propers al Sol van decidir que allò no podia continuar: si el Sol deixava d'escalfar i de brillar arribaria un punt en que tot seria fosc i fredor.

- Pobret el Sol, laia, s'estimava molt el Gira-sol!- va dir en Pere.

- Sí m'*hijo*, de vegades aquestes coses passen, estimem allò que no podem tenir.- respongué l'àvia.

- Continua laia, què va passar?- va dir la Joana.

- Ningú no sabia que fer, fins que el planeta Venus va tenir una idea. Ell, com és el planeta de l'amor, entenia d'aquells temes, així que va decidir parlar amb el Sol: "Oh gran Astre que ens il·lumines, t'oferim un pacte: si tornes a ser el d'abans, t'ajudarem a que vegis la cara del teu estimat gira-sol.", va dir Venus. "Prometo tornar a

ser el que era abans si m'ajudeu.”, respongué el Sol. El pla de Venus era el següent: la Lluna s'havia d'interposar entre el Sol i la Terra de manera que el satèl·lit tapés de manera parcial l'Astre Rei; en veure la Lluna, el gira-sol es giraria i el Sol el podria veure. I així ho van fer. Al matí següent, la Lluna va començar a eclipsar el Sol poquet a poquet. El Gira-sol rebel, en veure que la Lluna estava sortint, va començar a girar la seva tija cap als dos astres. El Sol, per fi, va poder veure la cara de la seva estimada flor. La trobada, que només va durar unes hores, va ser el temps suficient per enamorar encara més al Sol, que es va sumir en un estat profundament melancòlic. Tal era la seva tristesa, que en comptes de tornar a ser el que era abans, com havia promés, es va començar a apagar cada cop més ràpid. Els planetes, que ja havien començat a ressentir-se degut a la falta de llum i calor, van proposar al Sol que si ell tornava a escalfar i brillar com abans, ells es continuarien alineant cada cert temps. L'estrella, il·lusionada perquè d'aquella manera podria tornar a veure la seva flor estimada, va accedir immediatament i es va posar a brillar de seguida. I aquesta és la verdadera raó per la qual es produeixen els eclipsis de Sol, m'hijos, perquè actualment el pacte entre Sol, Lluna i planetes es manté, ja que el Sol encara continua buscant aquell gira-sol del qual es va enamorar i al que no ha tornat a veure mai més.